

[Nyboe Andersen.]

økonomiske problemer i forbløffende grad de samme inden for hele den gruppe af lande, som vil udgøre et udvidet EF.

Det tror jeg betyder, at det store strids-spørgsmål: overnationalt beslutninger kontra national suverænitæt, i væsentlig grad vil komme til at miste sin betydning for den praktiske politik. Når landene står over for stort set de samme problemer, vil nemlig mulighederne for at finde løsninger, som alle kan acceptere, være større end i en situation, hvor der var afgørende forskelle i landenes økonomiske niveau og dermed også i deres interesser og synspunkter. For mig er der derfor ikke nogen tvivl om, at Fællesskabet kan komme ganske langt i retning af et mere omfattende og effektivt samarbejde på grundlag af en beslutningsproces, der ikke radikalt afviger fra det nuværende system, hvor man i alle spørgsmål af vital betydning for det enkelte medlemsland er enige om at skulle være enige. Derfor vil det sikkert vise sig i løbet af 1970'erne, at principdiskussionen om den ene eller den anden form for beslutningsproces vil miste en stor del af sin betydning, simpelt hen fordi indholdet af samarbejdet bliver mere afgørende end formen. Jeg forstår, at dette pragmatisk syn på de overnationalt institutioner ikke afviger meget fra de betragtninger herom, som ministeren i går fremsatte.

Den danske debat har hidtil været stærkt præget af ængstelse for, at samarbejdet inden for et udvidet EF skulle gå meget langt og blive meget forpligtende for de enkelte deltagerlande. Når først Danmark er blevet medlem, tror jeg, det forholdsvis hurtigt vil vise sig, at vi tværtimod vil have en positiv interesse i et samarbejde, der er ganske vidtgående og forpligtende. Det følger nemlig af, at vi er et lille land, hvis selvstændige handlefrihed er ganske begrænset, og som derfor vil have en betydelig interesse i, at der lægges bånd på de større landes frihed til at forfølge egne interesser.

Vi tror også i venstre, at det vil vise sig at kunne blive i Danmarks interesse, at samarbejdet gradvis styrkes på det udenrigspolitiske område. Vi er i forvejen gennem NATO deltager i et sikkerhedspolitisk samarbejde sammen med næsten alle medlemslande i et udvidet EF. Vi ønsker som andre partier i denne sal, at sikkerhedspolitikken fortsat

skal ligge her, men det kan kun styrke fred og afspænding i Europa, at der finder meningsudvekslinger sted om udenrigspolitiske problemer mellem de 10 EF-lande. Det er imidlertid en klar forudsætning, at ethvert yderligere skridt i retning af udenrigspolitisk samarbejde må kræve tilslutning fra hvert enkelt deltagende land, altså også fra Danmark.

Til sidst et par ord om Danmarks muligheder for at få indflydelse på samarbejdet efter linjer som dem, jeg har prøvet at skitsere for fremtiden. Man møder jo ofte, synes jeg, en meget firkantet opfattelse af den måde, hvorpå beslutningsprocessen foregår i EF. Vi får at vide, at de store lande bestemmer det hele, og at de små ingenting har at sige. Vi får somme tider fremført opfattelser, der nærmest synes at gå ud på, at alle de 9 andre medlemslande i et udvidet EF egentlig kun pønser på at finde ud af, hvordan de kan genere Danmark så meget som muligt. Dette er jo meget langt fra at være et sandfærdigt billede af den måde, hvorpå beslutningsprocessen foregår og vil komme til at foregå i et udvidet EF med 10 lande. Sandheden er jo, at der vil være et meget kompliceret samspil og modspil af interesser og synspunkter mellem landene, snart én kombination, snart en anden kombination, og i hele dette spil vil der være gode muligheder for et land til at gøre sig gældende, hvis vel at mærke dette land, det være sig lille eller stort, har lagt en linje og forstår at følge denne linje op, dygtigt og konsekvent. Frankrigs resultater og meget store indflydelse på EF-samarbejdet hidtil er vel et godt eksempel på, at et land, når det har en fast linje, også får meget ud af det inden for dette samarbejde. I den henseende tror jeg altså, at det i vældig høj grad vil bero på os selv, hvor megen indflydelse vi vil få. Det vil stille krav til, at vor holdning politisk koordineres på en effektiv og hurtig måde, sådan at vi på rette vis og i god tid kan gøre vore synspunkter gældende, men hvis vi magter denne indre side af opgaven, så tror jeg også, at vi kan nå ganske tilfredsstillende resultater og dermed virkelig få en rimelig indflydelse på udviklingen i den del af verden, vi nu engang hører intimt sammen med.

Ja, jeg skal slutte disse bemærkninger med at anbefale, at man stemmer for det